

Kokonainen Ihminen

Johdantoluento 4

Joonas Miettinen

15. joulukuuta 2015

Pysäyttävä teksti kahvin värjäämässä sanomalehdessä.

"Ole paras versio itsestäsi."

-Teksti Etelä-Afrikkalaisen koulun seinällä.

Kysymys kuuluukin. Oletko sinä paras versio itsestäsi? Uskallatko sinä olla paras versio itsestäsi? Saatko sinä olla paras versio itsestäsi? Annammeko toistemme olla parhaita versioita tai edes mahdollisuutta sellaiseen?

Tänään on koulussa perinteinen joulujuhla musiikkiesitysten säestämänä. Soitettiin vielä pikkutyttöjen ja poikien kanssa kenraalissakin eri tahtiin, niin että nolotti. Tiukat räätisulkeiset sen jälkeen oli toki paikallaan, mutta tänä iltana, niin kuin jokaisena hetkenä. Tässä ja nyt.

Esitys, elämä, sinä, minä, me itsessään olkoon ja onkin.

Tämän hetken paras versio.

Parempaan ei pystytä,

vaikka kaikkemme annamme.

Olen ansainnut.

Olen ansainnut ilot ja tuskatkin,
mutta en herkästi katselemista.
Olen ansainnut levon ja kiireenkin,
mutta en syvältä aistimista.

Olen ansainnut rajojen asettamiset,
mutta en tunteiden tukahduttamista.
Olen ansainnut joskus kiitoksen,
mutta en sanomatta jättämistä.

Olen ansainnut väsyneen olemuksen,
mutta en ylös nostettua siltaa.
Olen ansainnut suoran puheenkin,
mutta en koston huutoja iltaan.

Olen ansainnut surut ja pettymiset,
mutta en selän takana kuiskivaa kieltä.
Olen ansainnut huonon sängynkin,
mutta en painajaismaista mieltä.

Olen ansainnut pyynnöt muuttua,
mutta en keskeneräistä minää.
Olen ansainnut epäilyt ja kateudenkin,
mutta en halveksuvaa sinää.

Olen ansainnut vastarinnankin,
mutta en valtaa käytettyä väärin.
Olen ansainnut pienet tökkimiset,
mutta en sortamista mielin määrin.

Olen ansainnut epätoivoa,
mutta en kohtaamatta jättämistä.
Olen ansainnut horjutuksetkin.
Olen ansainnut jo luottamista.

